

Płock, dnia 28 grudnia 2020 r.

Nr KO – 914/4102/61/20

OBWIESZCZENIE

Na podstawie art. 49 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tj. Dz. U. 2020 r. poz. 256) i art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tj. Dz. U. z 2020r. , poz. 293), Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Płocku zawiadamia, że po rozpoznaniu odwołania od decyzji Nr 22/2020 Wójta Gminy Pacyna znak IOŚZP.6733.22.2018.2019/2020 z dnia 9 września 2020 r. w przedmiocie ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego dla przedsięwzięcia polegającego na budowie stacji bazowej GST4420A telefonii komórkowej sieci P4 (PLAY) wraz z konieczną infrastrukturą (m.in. wewnętrzną linią zasilającą) przewidzianą do realizacji na działce o numerze ewidencyjnym 103/3 w miejscowości Janówek, gmina Pacyna została w dniu 28 grudnia 2020 r. wydana przez tutejsze Kolegium decyzja znak: Nr KO – 914/4102/61/20 utrzymująca w mocy za skarżoną decyzje organu I instancji.

Jednocześnie zawiadamia się wszystkich zainteresowanych o możliwości zapoznania się z jej treścią w siedzibie SKO w Płocku przy ul. Kolegialnej 20b, 09 - 402 Płock, w godzinach od 9⁰⁰ do 14⁰⁰ w terminie 14 dni od daty publicznego ogłoszenia, po uprzednim telefonicznym uzgodnieniu terminu pod numerem telefonu (24) 262-75-02.

Obwieszczenie zostaje podane do publicznej wiadomości poprzez zamieszczenie w Biuletynie Informacji Publicznej Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Płocku <https://www.sko-plock.pl>, wywieszenie na tablicy ogłoszeń w siedzibie SKO w Płocku i zobowiązanie organu I instancji do podania informacji o wydanej decyzji poprzez obwieszczenie i w sposób zwyczajowo przyjęty w miejscu planowanego przedsięwzięcia.

Zawiadomienie uważa się za dokonane po upływie czternastu dni od dnia publicznego ogłoszenia.

Z up. PREZESA KOLEGIUM
etatowy członek
Samorządowego Kolegium Odwoławczego
w Płocku
Marta Jaworska

Wywieszono na tablicy ogłoszeń w siedzibie SKO w Płocku w dniu 28.12.2020 r.

Zamieszczono obwieszczenie na biuletynie informacji publicznej SKO w dniu 28.12.2020r.

Zobowiązano Wójta Gminy Pacyna do podania informacji o wydanej decyzji poprzez obwieszczenie i w sposób zwyczajowo przyjęty w miejscu planowanego przedsięwzięcia pismem z dnia 28.12.2020 r.

Nr KO – 914/4102/61/20

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1) Kodeksu postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2020 r., poz. 256) w związku z art. 1 i 2 ustawy z dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (tekst jednolity Dz. U. z 2018r. poz. 570)

po rozpoznaniu

odwołania wniesionego przez Artura Jaworka oraz Ochotniczą Straż Pożarną w Janówku od decyzji Nr 22/2020 Wójta Gminy Pacyna znak IOŚZP.6733.22.2018.2019/2020 z dnia 9 września 2020 r. w przedmiocie ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego dla przedsięwzięcia polegającego na budowie stacji bazowej GST4420A telefonii komórkowej sieci P4 (PLAY) wraz z konieczną infrastrukturą (m.in. wewnętrzną linią zasilającą) przewidzianą do realizacji na działce o numerze ewidencyjnym 103/3 w miejscowości Janówek, gmina Pacyna

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Płocku

utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 10 sierpnia 2018 r. znak IOŚZ.P.6733.22.2017 Wójta Gminy Pacyna odmówił ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego dla przedsięwzięcia polegającego na budowie stacji bazowej GST4420A telefonii komórkowej sieci P4 (PLAY) wraz z konieczną infrastrukturą (m.in. wewnętrzną linią zasilającą) przewidzianą do realizacji na działce o numerze ewidencyjnym 103/3 w miejscowości Janówek, gmina Pacyna.

W wyniku wniesionego odwołania powyższa decyzja została uchylona w całości przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Płocku (dalej jako: Kolegium) decyzją z dnia 22 marca 2019 r. znak: KO-276/4102/16/19, a sprawę przekazano do ponownego rozpoznania organowi I instancji. Kolegium w uzasadnieniu swojej decyzji wskazało na uchybienia procesowe, a także brak przekonującego uzasadnienia decyzji organu I instancji.

Ponownie rozpoznając sprawę organ I instancji w aktach zawarł jedynie zawiadomienie na piśmie z dnia 19 maja 2019 r. o zakończeniu postępowania przed wydaniem decyzji. W wyniku powyższego zawiadomienia strona postępowania Pan Artur Jaworek złożył wniosek wraz z opinią ekspercką sporządzoną przez radioelektronika Pana Mariana Kłoszewskiego z maja 2019 r. (dalej jako: „ekspertyza strony”), w której strona podważyła kwalifikację przedsięwzięcia jako niewpływającą znacząco oraz potencjalnie na środowisko, a także zarzuciła kwalifikacji przedsięwzięcia załączonej przez inwestora zaniżoną wartość promieniowania.

Pomimo wskazania przyczyn podważających przedłożoną kwalifikację organ I instancji wydał w dniu 27 czerwca 2019 r. znak IOŚZP.6733.22.2018/2019 decyzję ustalającą lokalizację inwestycji celu publicznego dla przedsięwzięcia polegającego na budowie stacji bazowej GST4420A telefonii komórkowej sieci P4 (PLAY) wraz z konieczną infrastrukturą (m.in. wewnętrzną linią zasilającą) przewidzianą do realizacji na działce o numerze ewidencyjnym 103/3 w miejscowości Janówek, gmina Pacyna.

Odwołanie od powyższej decyzji, w ustawowo zachowanym terminie, złożyli Pan Artura Jaworek oraz Ochotnicza Straż Pożarna w Janówku. W wyniku wniesionego odwołania Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Płocku decyzją z dnia 23 września 2019 r. znak sprawy: KO-616/4102/59/19 uchyliło zaskarżoną decyzję w całości i przekazało sprawę do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu Kolegium wskazało, iż przyczyną ponownego uchylecia decyzji były istotne błędy proceduralne, w tym przede wszystkim pominięcie wszystkich stron postępowania przy doręczaniu decyzji administracyjnej, jak również wadliwie przeprowadzone postępowanie dowodowe, tj. brak odniesienia się przez organ I instancji do przedłożonej przez strony opinii eksperckiej.

Ponownie rozpoznając sprawę organ I instancji, po przeprowadzeniu postępowania przetargowego na opracowanie opinii dotyczącej kwalifikacji przedsięwzięcia polegającego na budowie stacji bazowej telefonii komórkowej na działce nr 103/3 obręb Janówek, gmina Pacyna wybrał do jej opracowania mgr. inż. Łukasza Czyleko, prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Ochrona środowiska w procesie inwestycyjnym LC Consulting Łukasz Czyleko (dalej jako: „ekspertyza organu”). Powyższa ekspertyza organu została przedłożona do akt postępowania, aczkolwiek brak jest w aktach postanowienia o powołaniu biegłego. Jednocześnie organ I instancji umożliwił inwestorowi wypowiedzenie się co do złożonej ekspertyzy strony. Inwestor skorzystał z uprawnienia i ustosunkował się do ekspertyzy strony pismem z dnia 29 października 2019 r. W toku postępowania Odwołujący skierowali do organu I instancji pismo z dnia 23 listopada 2019 r., w którym podnieśli brak odwołania się inwestora do przedłożonej ekspertyzy strony oraz wyrazili sprzeciw wobec inwestycji, postulując konieczność przeprowadzenia w trybie art. 78 kpa dowodu na okoliczność kwalifikacji projektowanej stacji telefonii komórkowej. Wobec wniosków ekspertyzy organu prowadząc postępowanie organ I instancji wezwał strony do wypowiedzenia się co do zebranego materiału dowodowego, w tym przede wszystkim do przedłożonej ekspertyzy organu. Z powyższego uprawnienia skorzystali Odwołujący, którzy pismem z dnia 10 grudnia 2019 r. zawarli swoje uwagi do opinii. Odwołujący wskazali, iż opracowujący ekspertyzę organu nie jest biegłym w rozumieniu art. 84 k.p.a.. Jednocześnie Odwołujący wskazali, iż opinia jest błędna z racji na przyjęcie wartości równoważnej mocy promieniowania izotropowego EIPR na podstawie danych Inwestora, a nie danych zawartych w kartach katalogowych. Przyjęcie, w ocenie Odwołujących zaniżanych danych powoduje błędne wyliczenia dotyczące oddziaływania inwestycji i tym samym wadliwie kwalifikuje inwestycję jako niewymagającą uzyskania uprzednio decyzji środowiskowej. Do przedłożonych przez Odwołujących uwag pismem z dnia 27 grudnia 2019 r. odniósł się autor ekspertyzy organu, wskazując, iż parametry przedsięwzięcia zostały ustalone na podstawie wniosku, co w świetle postępowania w przedmiocie wydania decyzji o lokalizacji inwestycje celu publicznego jest postępowaniem właściwym. Następnie pismem z dnia 25 stycznia 2020 r. Odwołujący ustosunkowali się do pisma autora ekspertyzy organu i podtrzymali zasadniczy argument o zaniżeniu przez inwestora we wniosku mocy planowanego przedsięwzięcia, co pozostaje w sprzeczności z karatami katalogowymi anten, które mają być użyte przez inwestora.

Organ I instancji zawiadomieniem z dnia 5 lutego 2020 r. powiadomił o toczącym się postępowaniu właścicieli działki o nr ewidencyjnym 66. Powyższe miało na celu wypełnienie wskazań Kolegium w zakresie pełnego określenia kręgu stron postępowania w sprawie. Organ I instancji pouczył stronę, iż ma możliwość zapoznania się z zebrany materiał dowodowy, ma prawo składania wniosków i zastrzeżeń.

Następnie w dniu 24 sierpnia 2020 r., po opracowaniu projektu decyzji i otrzymaniu uzgodnień od organów współdziałających organ I instancji powiadomił o zakończeniu postępowania administracyjnego prowadzonego w niniejszej sprawie. Na powyższe zawiadomienie Odwołujący wnieśli pismo z dnia 4 września 2020 r., w którym podtrzymali swoje negatywne stanowisko wobec przedsięwzięcia. Jednocześnie Pan Piotr Zimecki, działający w imieniu Ochotniczej Straży Pożarnej w Janówku podniósł, iż organ I instancji w dniu 4 września 2020 r. nie udostępnił mu dokumentacji dotyczącej sprawy.

Po zakończeniu postępowania w sprawie Wójt Gminy Pacyna decyzją Nr 22/2020 znak: IOŚZP.6733.22.2018.2019/2020 z dnia 9 września 2020 r. dokonał ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego dla przedsięwzięcia polegającego na budowie stacji bazowej GST4420A telefonii komórkowej sieci P4 (PLAY) wraz z konieczną infrastrukturą (m.in. wewnętrzną linią zasilającą) przewidzianą do realizacji na działce o numerze ewidencyjnym 103/3 w miejscowości Janówek, gmina Pacyna.

W uzasadnieniu decyzji organ I instancji wskazał, iż po przeprowadzeniu postępowania dowodowego dokonał analizy warunków zagospodarowania terenu w ramach których ustalił, iż planowana inwestycja stanowi cel publiczny w rozumieniu ustawy o gospodarce nieruchomościami, dla terenu objętego wnioskiem nie został uchwalony miejscowy plan zagospodarowania terenu, zaś warunki i zasady zagospodarowania terenu opisane we wniosku wynikające z wymogów technicznych są zgodne z przepisami odrębnymi i tym samym należało wydać decyzję ustalającą. Organ I instancji szczegółowo odniósł się do przepisów odrębnych, wskazując, iż na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego planowane przedsięwzięcie nie zalicza się do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco lub potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko i tym samym dla wydania przedmiotowej decyzji nie było konieczne uprzednie uzyskanie decyzji środowiskowej. Organ powołał się na dokonane uzgodnienia (w tym milczące zgody organów współdziałających) i ustalił, iż żaden przepis szczególny nie stoi na przeszkodzie do wydania przedmiotowej decyzji. Organ I instancji załączył również do decyzji załącznik graficzny oraz analizę funkcji oraz zabudowy i zagospodarowania terenu.

Od tej decyzji jednobrzmiące odwołania złożyli Pan Artur Jaworek oraz Ochotnicza Straż Pożarna w Janówku, którzy kwestionując zasadność zaskarżonej decyzji, zarzucili jej naruszenie:

- art. 7 Konstytucji RP w zw. z art. 6 k.p.a. poprzez naruszenie zasady praworządności,
- art. 77, 80, 81 k.p.a. poprzez nie rozpatrzenie materiału dowodowego, wydanie decyzji bez rozpatrzenia całości materiału dowodowego zebranego w sprawie, w tym w szczególności nie uwzględnienie opinii inż. M. Kłoszewskiego załączonej do wniosku stron postępowania,
- art. 10 k.p.a. i 10 § 1 k.p.a. poprzez nie zapewnienie wysłuchania stron przed wydaniem decyzji, odmówił udostępnienia (zapoznania się z aktami sprawy),
- art. 7 k.p.a. poprzez nie podjęcie żadnych kroków do wyjaśnienia stanu faktycznego i uwzględnienia interesu społecznego,
- art. 8 k.p.a. poprzez naruszenie zaufania do organów państwa,

- art. 6 Prawa ochrony Środowiska z dnia 27 kwietnia 2001 r. poprzez naruszenie zasady przezroczności i przewencji,
- art. 71 i 72 (w tym raporcie o oddziaływaniu na środowisko i zdrowie ludzi art. 74, 1, 1-pisownia oryginalna- przyp. Kolegium) ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnieniu informacji o środowisku poprzez pominięcie procedury wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Organ I instancji w terminie ustawowym na podstawie art. 133 k.p.a. przekazał akta sprawy do Kolegium wnosząc o utrzymanie zaskarżonej decyzji w mocy.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Płocku zważyło i ustaliło, co następuje:

Odwołania nie zasługują na uwzględnienie.

Na wstępie należy zauważyć, iż organ I instancji poszerzył krąg stron postępowania w porównaniu z poprzednio prowadzonym. Otóż organ I instancji uznał za stronę inwestora P4, oraz właścicieli działek nr 103/3 (Panią Emilię Modliborską i Pana Janusza Modliborskiego), 79/1 (Pana Artura Jaworka), 103/4 (Ochotniczą Straż Pożarną w Janówku), 104/1, 104/2 i 104/3, (Pana Marcina Stępnia), oraz działki na 113 we władaniu zarządcy drogi (bezsporne). Jednocześnie organ I instancji uznał za stronę właścicieli działki nr 66 tj. Panią Katarzynę i Romanę Buła. W konsekwencji za stronę zostali uznani właściciele działek bezpośrednio sąsiadujących z inwestycją. Należy mieć na uwadze, iż jedną z podstawowych zasad postępowania administracyjnego jest zasada czynnego udziału strony w postępowaniu administracyjnym, wyrażona w art. 10 k.p.a., zgodnie z którą organy administracji publicznej obowiązane są zapewnić stronom czynny udział w każdym stadium postępowania, a przed wydaniem decyzji umożliwić im wypowiedzenie się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Powyższe powinno oznaczać dopuszczenie do udziału w sprawie od momentu przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Organ I instancji, w toku ponownego rozstrzygnięcia sprawy dopuścił właścicieli działki nr ew. 66 na późniejszym etapie postępowania tj. na podstawie zawiadomienia z dnia 5 lutego 2020 r. Uchybienie w postaci późniejszego dopuszczenia do udziału w postępowaniu, nie może jednak być podstawą do wydania rozstrzygnięcia kasacyjnego, albowiem zawiadomiona strona miała możliwość zapoznania się z materiałem dowodowym, wnoszenia pism, wyjaśnień. Co więcej, strona tak dopuszczona nie skorzystała ze swojego uprawnienia i do dnia orzekania przez Kolegium, nie wpłynęły od tej strony żadne oświadczenia. Jedynie bowiem w sytuacji, gdy strona dopuszczona na późniejszym etapie postępowania wykazałaby, iż uchybienie powyższe spowodowało dla strony negatywne konsekwencje, możliwym byłoby rozważenie wpływu rzeczzonego uchybienia na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy.

Podobnie należy ocenić zarzucane w odwołaniu naruszenie polegające na nieudostępnieniu aktu przed wydaniem decyzji administracyjnej. W ocenie Kolegium zarzut ten, kryjące się pod nim naruszenie art.10 § 1 k.p.a. również nie miało wpływu na treść rozstrzygnięcia. Świadczy o tym umożliwienie stronom czynnego udziału w sprawie poprzez wypowiedzenie się co do zebranego materiału dowodowego oraz treść odwołania, w której Odwołujący w istocie podtrzymują konsekwentnie prezentowane stanowisko, które można sprowadzić do ich sprzeciwu wobec inwestycji i konieczności uwzględnienia przy jej wydawaniu wniosków zawartych w ekspertyzie strony. Zarzut braku czynnego udziału w postępowaniu należało zatem uznać za niezasadny.

Równocześnie, jak wskazywano w powołanym już rozstrzygnięciu Kolegium ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t. j. Dz. U. z 2020 r., poz. 293 ze zm., dalej jako: „ustawa”) przewiduje szczególny tryb doręczania decyzji administracyjnej czy też innych rozstrzygnięć wydawanych w toku prowadzonego postępowania. Jak bowiem wynika z art. 53 ust. 1 ustawy o wszczęciu postępowania w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego oraz postanowieniach i decyzji kończącej postępowanie strony zawiadamia się w drodze obwieszczenia, a także w sposób zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości. Inwestora oraz właścicieli i użytkowników wieczystych nieruchomości, na których będą lokalizowane inwestycje celu publicznego, zawiadamia się na piśmie. Norma ta zakłada zatem konieczność dokonania zawiadomienia o decyzji czy też innym rozstrzygnięciu w drodze obwieszczenia oraz w sposób zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości. Ustawodawca przewidując uproszczony tryb z art. 53 ust. 1 ustawy pozwala uniknąć uchybienia polegającego na błędnym czy też niepełnym ustaleniu stron postępowania, albowiem co do zasady organ I instancji nie jest zobowiązany do dokładnego ustalania stron postępowania, a o decyzjach i wydawanych w jego toku postanowieniach musi zawiadomić poprzez obwieszczenie. W konsekwencji, inwestora i podmiot, na terenie którego będą lokalizowane inwestycje celu publicznego zawiadamia się na piśmie, zaś pozostałe strony zawiadamia się w drodze obwieszczenia. Pomimo, wytknięcia powyższego uchybienia przez Kolegium przy rozstrzygnięciu z dnia 23 września 2019 r. znak sprawy: KO-616/4102/59/19, organ I instancji nie dokonał wymaganych prawem obwieszczeń. Należy zatem rozważyć, czy błąd ten w sytuacji gdy organ I instancji dokonuje tradycyjnego powiadomienia na piśmie podmioty uznane za strony postępowania powoduje konieczność uchylenia zaskarżonej decyzji, a zatem czy ma istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia w kontekście prawidłowo ustalonej strony podmiotowej postępowania. W ocenie Kolegium, niezależnie od przyjętego poglądu co do obowiązku sumowania mocy poszczególnych anten czy też braku takiego obowiązku (o czym będzie mowa powyżej) konieczność analizy miejsc dostępnych dla ludzi i tak wynosi 70 m od środka elektrycznego anten. Powyższa odległość została zaś przeanalizowana w klasyfikacji przedsięwzięcia załączonej do wniosku, jak również w ekspertyzie organu i oba te dokumenty w sposób spójny wykazały brak miejsc dostępnych dla ludzi w rozumieniu § 3 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. W konsekwencji, w ocenie Kolegium uchybienie w zakresie braku dokonania obwieszczeń, w sytuacji tradycyjnego zawiadomienia stron, w tym przede wszystkim tych, których działki znajdują się w ww. promieniu działania anten, nie może skutkować uchyleniem decyzji. Zresztą na powyższe, wskazywało już Kolegium w poprzednim rozstrzygnięciu, przy czym wówczas oddziaływanie podlegające badaniu było kwestionowane przez Odwołujących w ekspertyzie strony, która wobec skorzystania z ekspertyzy organu, w ocenie Kolegium, nie może stanowić podstawy do merytorycznych ustaleń (o mocy dowodowej ekspertyz vide uwagi poniżej-przyp. Kolegium). Tym samym, biorąc pod uwagę fakt, iż - stronami w postępowaniu o ustalenie lokalizacji inwestycji celu publicznego są przede wszystkim właściciele i użytkownicy wieczystości nieruchomości, na których będą lokalizowane inwestycje celu publicznego, czyli przez które inwestycja przebiega, inne podmioty mogą być także stronami tego postępowania, ale tylko wówczas, gdy zachodzą warunki z art. 28 k.p.a. (vide: wyrok WSA w Poznaniu z dnia 10 lipca 2019 r. sygn. akt II SA/Po 1084/18) – należało przyjąć, iż nie skorzystanie w uproszczonej formie zawiadamiania stron (obwieszczenia lub w

sposób zwyczajowy przyjęty) nie może stanowić podstawy do uchylenia zaskarżonej decyzji i zarzuty w powyższym zakresie zawarte na wstępie odwołania należało uznać za niezasadne.

Jednocześnie gwoili wyjaśnienia, Kolegium zauważa, iż w aktach brak jest postanowienia o powołaniu biegłego w osobie Pana Łukasza Czyleko. Zgodnie zaś z treścią art. 84 § 1 k.p.a., gdy w sprawie wymagane są wiadomości specjalne, organ administracji publicznej może zwrócić się do biegłego lub biegłych o wydanie opinii. Biegły podlega wyłączeniu na zasadach i w trybie określonym w art. 24. Poza tym do biegłych stosuje się przepisy dotyczące przesłuchania świadków (art. 84 § 2 k.p.a.). Niezależnie jednak od braku powołania biegłego w sprawie, należy stosować przepis art. 75 § 1 zdanie pierwsze k.p.a., zgodnie z którym jako dowód należy dopuścić wszystko, co może przyczynić się do wyjaśnienia sprawy, a nie jest sprzeczne z prawem. W kolejnym zdaniu ustawodawca wylicza przykładowy zestaw dowodów poprzez użycie sformułowania „w szczególności”. W konsekwencji pomimo braku biegłego w sensie procesowym wyznaczonego na podstawie przepisów k.p.a., nadal w sprawie jako dowód z dokumentu należało dopuścić i ocenić ekspertyzę organu. Wbrew również twierdzeniom odwołujących zawartych w pismach procesowych została ona sporządzona przez fachowy podmiot, o czym świadczy treść oświadczenia z art. 74a ust. 2 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska, oraz ocenach oddziaływania na środowisko, a podmiot je sporządzający skoro uprawniony jest do dokonywania ocen środowiskowych, to tym samym uprawniony jest do dokonywania wstępnej kwalifikacji przedsięwzięcia na potrzeby postępowania lokalizacyjnego.

Przechodząc natomiast do podstawy materialno-prawnej rozstrzygnięcia należy zauważyć, iż w niniejszej sprawie stanowią ją przepisy ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t. j. Dz. U. z 2020 r., poz. 293 ze zm., dalej jako: „ustawa”).

Stosownie do treści art. 50 ust. 1 tej ustawy inwestycja celu publicznego jest lokalizowana na podstawie planu miejscowego, a w przypadku jego braku – w drodze decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego. Warunek, o którym mowa w art. 61 ust. 1 pkt 4, stosuje się odpowiednio. Zgodnie z art. 2 pkt 5 ustawy przez inwestycję celu publicznego należy rozumieć działania o znaczeniu lokalnym (gminnym) i ponadlokalnym (powiatowym, wojewódzkim i krajowym), a także krajowym (obejmującym również inwestycje międzynarodowe i ponadregionalne), oraz metropolitalnym (obejmującym obszar metropolitalny) bez względu na status podmiotu podejmującego te działania oraz źródła ich finansowania, stanowiące realizację celów, o których mowa w art. 6 ustawy o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. 2020 poz. 65). Wśród celów wymienionych w art. 6 ustawy o gospodarce nieruchomościami ustawodawca w pkt 1 wskazał „wydzielanie gruntów pod drogi publiczne, drogi rowerowe i drogi wodne, budowa, utrzymywanie oraz wykonywanie robót budowlanych tych dróg, obiektów i urządzeń transportu publicznego, a także łączności publicznej i sygnalizacji”. Z kolei w art. 4 pkt 18 ww. ustawy zawarto definicję łączności publicznej, przez którą należy rozumieć infrastrukturę telekomunikacyjną służącą zapewnieniu publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych w rozumieniu przepisów prawa telekomunikacyjnego. Usługą taką, zgodnie z definicją zawartą w art. 2 pkt. 31 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2019 r., poz. 2460 z późn. zm.) jest usługa telekomunikacyjna dostępna dla ogółu użytkowników. Tym samym, w świetle przywołanych przepisów ustawy, ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz ustawy prawo telekomunikacyjne, inwestycja celu publicznego to m.in. działanie z zakresu budowy i

utrzymania infrastruktury telekomunikacyjnej służącej zapewnieniu usług telekomunikacyjnych dostępnych dla ogółu użytkowników. Do działań takich należy budowa i utrzymanie stacji bazowej telefonii komórkowej. Stwierdzić zatem należy, że budowa stacji bazowej telefonii komórkowej jest inwestycją celu publicznego. Wskazuje też na to ugruntowanie się jednolitego orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego w tej sprawie, w tym powołany w zaskarżonej decyzji wyrok NSA z dnia 23 stycznia 2014 r. sygn. akt II OSK 1829/12). W konsekwencji, w ocenie Kolegium, przedmiotowa inwestycja, jak słusznie ustalił organ I instancji, polegająca na budowie stacji bazowej telefonii komórkowej z konieczną infrastrukturą jest inwestycją celu publicznego, do której mają zastosowanie przepisy art. 50 – 58 ustawy.

W rozpatrywanej sprawie, jak wynika z akt sprawy dla terenu objętego planowaną inwestycją celu publicznego (wnioskiem inwestora), brak jest obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Oznacza to, że inwestor zobowiązany jest do uzyskania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego. (bezsporne)

Zgodnie z art. 52 ust. 1 ustawy ustalenie lokalizacji inwestycji celu publicznego następuje na wniosek inwestora. Wniosek o ustalenie lokalizacji inwestycji celu publicznego powinien odpowiadać wymogom określonym w art. 52 ust. 2 ustawy, a zatem powinien zawierać: 1) określenie granic terenu objętego wnioskiem, przedstawionych na kopii mapy zasadniczej lub, w przypadku jej braku, na kopii mapy katastralnej, przyjętych do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego, obejmujących teren, którego wniosek dotyczy, i obszaru, na który ta inwestycja będzie oddziaływać, w skali 1:500 lub 1:1000, a w stosunku do inwestycji liniowych również w skali 1:2000; 2) charakterystykę inwestycji, obejmującą: a) określenie zapotrzebowania na wodę, energię oraz sposobu odprowadzania lub oczyszczania ścieków, a także innych potrzeb w zakresie infrastruktury technicznej, a w razie potrzeby również sposobu unieszkodliwiania odpadów, b) określenie planowanego sposobu zagospodarowania terenu oraz charakterystyki zabudowy i zagospodarowania terenu, w tym przeznaczenia i gabarytów projektowanych obiektów budowlanych oraz powierzchni terenu podlegającej przekształceniu, przedstawione w formie opisowej i graficznej, c) określenie charakterystycznych parametrów technicznych inwestycji oraz dane charakteryzujące jej wpływ na środowisko;

Organ rozstrzygający w przedmiocie ustalenia lokalizacji celu publicznego jest związany wnioskiem inwestora co do charakteru i parametrów planowanego zamierzenia, dlatego też opisane w nim zamierzenie powinien poddać ocenie z punktu widzenia właściwych przepisów prawa, a nie oceniać zamierzenie oparte na hipotetycznych właściwościach czy też parametrach możliwych do uzyskania w związku z eksploatacją przedsięwzięcia. Związanie wnioskiem inwestora dotyczy, o czym stanowi art. 52 ust. 2 pkt 2 lit c) ustawy określenie charakterystycznych parametrów technicznych inwestycji musi być oceniane przez pryzmat planowanej inwestycji, na tym etapie postępowania inwestycyjnego. Gdyby bowiem wnioskodawca nie był zobowiązany do określenia charakterystycznych parametrów inwestycji, a te miałyby zostać ustalone przez organ, to powyższe uprawnienie winno wyraźnie wynikać z przepisów prawa. Skoro zatem ocenie podlegać ma wniosek inwestora, to właśnie ten wniosek, przyjęte w nim założenia podlegają merytorycznej analizie organu. Organ nie może oceniać celowości i zasadności projektowanej inwestycji, podważać przyjętych parametrów, co do których Odwołujący mają wątpliwości, nawet jeśli te zostały poparte ekspertyzą strony (co jednak istotne jej moc dowodowa ma ograniczone znaczenia z racji na analizę przedsięwzięcia pod kątem potencjalnych, możliwych wartości, jakie dane anteny mogą emitować do środowiska, a nie wartości (parametrów) deklarowanych przez Inwestora.

Dodatkowo, żaden przepis prawa nie uzależnia ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego od zgody właściciela nieruchomości, przez którą taka inwestycja będzie przebiegać.

Zaznaczyć należy, iż decyzja o lokalizacji inwestycji celu publicznego stanowi jedynie pierwszą fazę procesu inwestycyjnego, stanowi niejako ogólną informację o tym, czy planowana przez inwestora zabudowa jest na tym terenie możliwa i tym samym jest swego rodzaju promesą uzyskania korzystnych rozstrzygnięć lub akceptacji inwestycji przez organy budowlane. Organ prowadzący postępowanie w sprawie ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego nie może wkraczać w kompetencje organów administracji architektoniczno-budowlanej. To te organy, na kolejnym etapie procesu inwestycyjnego, będą właściwe do weryfikacji szczegółowych ustaleń dotyczących realizacji planowanej inwestycji. Decyzja lokalizacyjna ma zatem charakter wstępny i w istocie teoretyczny, na podstawie której ocenia się możliwość dokonania inwestycji w kształcie proponowanym przez inwestora. Ten etap odróżnić należy od kolejnych etapów inwestycji o charakterze techniczno-projektowym i następczym instalacji radiokomunikacyjnych, radionawigacyjnych i radiolokacyjnych emitujących pola elektromagnetyczne. Te etapy kontroli opierają się na badaniu rzeczywistego oddziaływania stacji bazowej telefonii komórkowej, dla którego obowiązujące normy określa obecnie rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 17 grudnia 2019 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku (Dz. U. z 2019 r. poz. 2448). Rozporządzenie to wyznacza bezwzględnie obowiązujący normatyw - dopuszczalne poziomy pól elektromagnetycznych i dopiero one mają charakter „techniczny” w tym znaczeniu, iż w przypadku gdyby była wymagana decyzja środowiskowa, to na etapie jej wydawania, a gdyby nie była wymagana, to na etapie pozwolenia na budowę, organ administracji w oparciu o zgromadzoną dokumentację, w tym w szczególności projekt budowlany, dokonuje sprawdzenia, czy planowana inwestycja nie będzie emitowała pola elektromagnetycznego na poziomie przekraczającym obowiązujące normy. Dodać można, że wówczas to bada się oczywiście nie tylko moc wypromieniowywaną przez anteny, ale także wszystkie wszelako rozumiane nakładanie się pól, kumulację czy odbicia promieniowania. (vide wyrok WSA w Poznaniu z dnia 11 marca 2020 r. sygn. akt II SA/Po 420/19).

Jak również wskazano w powołanym judykacie na podstawie badania rzeczywistych oddziaływań dokonuje się także badania następczego. Zgodnie z art. 122a ust. 1 Prawo ochrony środowiska prowadzący instalację oraz użytkownik urządzenia emitującego pola elektromagnetyczne, które są stacjami elektroenergetycznymi lub napowietrznymi liniami elektroenergetycznymi o napięciu znamionowym nie niższym niż 110 kV, lub instalacjami radiokomunikacyjnymi, radionawigacyjnymi lub radiolokacyjnymi, emitującymi pola elektromagnetyczne, których równoważna moc promieniowana izotropowo wynosi nie mniej niż 15 W, emitującymi pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 30 kHz do 300 GHz, są obowiązani do wykonania pomiarów poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku:

- 1) bezpośrednio przed rozpoczęciem użytkowania instalacji lub urządzenia;
- 2) każdorazowo w przypadku zmiany warunków pracy instalacji lub urządzenia, w tym zmiany spowodowanej zmianami w wyposażeniu instalacji lub urządzenia, o ile zmiany te mogą mieć wpływ na zmianę poziomów pól elektromagnetycznych, których źródłem jest instalacja lub urządzenie;
- 3) każdorazowo w przypadku zmiany istniejącego stanu zagospodarowania i zabudowy nieruchomości skutkującej zmianami w występowaniu miejsc dostępnych dla ludności w otoczeniu instalacji lub urządzenia - na pisemny wniosek właściciela lub zarządcy nieruchomości, na której nastąpiła ta zmiana.

Powyższe regulacje uzupełnione o przepisy rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 2 lipca 2010 r. w sprawie rodzajów instalacji, których eksploatacja wymaga zgłoszenia oraz Rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 17 grudnia 2019 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku, pozwalają jednoznacznie przyjąć, iż eksploatacja oraz przyjęte wstępne parametry podlegają dalszej kontroli, co powoduje, iż na etapie wniosku o lokalizację inwestycji celu publicznego tylko te parametry (deklarowane) podlegają merytorycznej analizie.

Przechodząc dalej do oceny merytorycznej decyzji, wskazać, należy, iż właściwy organ w postępowaniu związanym z wydaniem decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego – stosownie do treści art. 53 ust. 3 ustawy – dokonuje analizy warunków i zasad zagospodarowania terenu oraz jego zabudowy, wynikających z przepisów odrębnych oraz stanu faktycznego i prawnego terenu, na którym przewiduje się realizację inwestycji.

W niniejszej sprawie analiza opracowana przez organ I instancji w toku postępowania wykazała możliwość realizacji planowanej inwestycji. Organ I instancji ustalił w szczególności, że zamierzenie inwestycyjne nie należy do kategorii przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (pkt 2.3 litera a decyzji), zatem inwestycja nie wymaga uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia. Powyższe ustalenie dokonane zostało w oparciu o rzetelnie przeprowadzone postępowanie dowodowe. Ustalenia te wynikają bowiem z załączonej do wniosku kwalifikacji przedsięwzięcia oraz następnie zostały potwierdzone przez ekspertyzę organu. W ocenie Kolegium, ekspertyza organu jest rzetelna, w sposób jasny i przekonujący dowodzi wniosków w niej zawartych. Napisana została językiem zrozumiałym i nie zawiera sprzeczności, niejasności czy też błędów dyskwalifikujących ją jako środek dowodowy. Powyższe wynika przede wszystkim z obowiązujących w prawie zasad opisanych powyżej, które nakładają na organ obowiązek rozpatrzenia wniosku inwestora w zakresie przez niego opisanym. Tym samym podstawowy argument dyskwalifikujący środki dowodowe organu, a sprowadzający się do zaniżenia mocy wyjściowych w zakresie obliczeń równoważnej mocy promieniowania izotropowego EIPR i nie posłużeniem się do obliczeń wartościami z kart katalogowych anten sektorowych nie mogą zostać uznane za zasadne. W konsekwencji, błąd ten i opieranie się nie na danych inwestora lecz danych katalogowych podważa wartość dowodową ekspertyzy strony, dla potrzeb niniejszego postępowania. Obie ekspertyzy jako dowody z dokumentów nie mogą być nawet ze sobą porównywane, albowiem oparte zostały na odmiennych danych wyjściowych i tym samym pomimo postulowanej tożsamości oceny danego przedsięwzięcia dotyczą w istocie dwóch różnych przedsięwzięć. Jednocześnie w ekspertyzie organu wyraźnie powołując się na orzecznictwo oraz przepisy wskazano, iż obszary wyznaczone wektorem od długości 40 m od środka elektrycznego planowanych anten, w osi głównej promieniowania nie stanowią miejsc dostępnych dla ludzi, powyższy wniosek dotyczy również wektora o długości 70 m. Kolegium w tym miejscu aprobuje przyjętą przez organ kwalifikację pojęcia „miejsc dostępnych dla ludzi”. Jednocześnie w tego typu sprawach sporne jest rozstrzygnięcie obowiązku lub jego braku kumulowania pól elektromagnetycznych dla planowanych anten. W tym zakresie ekspertyza organu oraz kwalifikacja przedsięwzięcia oparte są na odmiennych założeniach, odpowiednio obowiązku uwzględnienia kumulowania oddziaływania, braku takiego obowiązku.

Należy zauważyć, iż problematyka kwalifikacji przedsięwzięć stacji bazowych telefonii komórkowej rodzi daleko idące kontrowersje w judykaturze. Jak wskazano w powołanym judykacie WSA w Poznaniu z dnia 11 marca 2020 r. sygn. akt II SA/Po 420/19, ale również zasygnalizowano w ekspertyzie organu prezentowane są z jednej strony poglądy dopuszczające i

wymagające sumowania oddziaływania poszczególnych anten sektorowych (również z innymi przedsięwzięciami), czy wymagające badania maksymalnych możliwości technicznych urządzeń (vide: orzecznictwo prezentowane w ekspertyzie organu), a z drugiej strony poglądy całkowicie przeciwne - w których Sądy opowiadają się za literalną wykładnią przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (obowiązujące w brzmieniu Dz. U. z 2016 r. poz 71, dalej jako: „rozporządzenie”, na podstawie § 4 obecnie obowiązującego rozporządzenia) (vide.: wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego: z dnia 21 maja 2014 r. sygn. II OSK 2907/12, z dnia 17 lutego 2017 r., II OSK 1448/15, z dnia 2 kwietnia 2019 r., II OSK 1194/17. Organ I instancji w swojej decyzji nie wypowiada się w powyższym zakresie wyraźnie, za którym poglądem opowiada się w sprawie. Powiela w rozstrzygnięciu zapatrywanie wyrażone w Kwalifikacji przedsięwzięcia. Brak jednak zajęcia stanowiska w sprawie, czy też przyjęcie poglądu mniej restrykcyjnego nie wpływa w żadnym stopniu na wadliwość decyzji wydanej w niniejszym postępowaniu, albowiem niezależnie czy rozważeniu w zakresie niektórych anten podlegać będzie odległość 20 m czy 40 m, a w zakresie pozostałych odległość 70m od środka elektrycznego anten w osi głównej wiązki promieniowania danej anteny nadal przedsięwzięcie nie kwalifikuje się do wydania decyzji środowiskowej. Biorąc zaś pod uwagę, iż w postępowaniu lokalizacyjnym ocenia się zgodność inwestycji z przepisami odrębnymi a także analizuje konieczność uzyskania decyzji środowiskowej, samo rozważanie zapisów rozporządzenia, w tym przede wszystkim § 2 ust. 1 pkt 7 oraz § 3 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia i ich analiza oraz wyciągnięte wnioski o braku podlegania pod obowiązek wydania decyzji środowiskowej są wystarczające dla przyjęcia poprawności merytorycznej zaskarżonej decyzji. Kolegium zgodnie niejako z zasadą przezorności a próbuje pogląd wyrażony w ekspertyzie organu w zakresie konieczności uwzględnienia kumulowania, nie zmienia to jednak podstawowej konstatacji o braku konieczności uzyskania decyzji środowiskowej. Biorąc pod uwagę charakter miejsca inwestycji, przyjmując nawet najbardziej niekorzystny wariant budynki występujące na terenie analizowanym musiałyby być posadowione na wysokości ok 46 m n.p.m., zaś najwyższe budynki jakie występuje w analizowanym obszarze osiągają wysokość 12 m. W konsekwencji, a próbując dokonane analizy zawarte w ekspertyzie organu należy uznać, iż prawidłowo ustalono brak obowiązku uzyskania decyzji środowiskowej i w tym zakresie zarzuty materialnoprawne art. 71 i 72 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko należało odrzucić. Z uwagi na fakt, iż powyższy argument o obowiązku dokonania analizy środowiskowej zawarty w odwołaniach i pismach Odwołujących oparty o ekspertyzę strony, w ocenie Kolegium nie jest prawidłowy, a co więcej organ w sposób dogłębny przeanalizował powyższe zagadnienie korzystając w tym zakresie z wiadomości specjalnych, przyjmując za wiążące parametry przedsięwzięcia prezentowane we wniosku należało również odrzucić zarzuty dotyczące niepełnego rozważenia materiału dowodowego (art. 77, 80 i 81 k.p.a.) Z przyczyn podanych powyżej ekspertyza strony nie mogła stanowić podstawy do merytorycznych ustaleń. Naruszenie przepisów postępowania w zakresie gromadzenia oraz oceny dowodów nie można zaś wywodzić z braku uwzględnienia stanowiska strony nawet popartego analizami, albowiem to nie sprzeciw strony jest przesłanką ocenianą przez organ, lecz rozważenie mocy dowodowej zgromadzonych w sprawie dowodów, które w ocenie Kolegium świadczą o konieczności uwzględnienia ekspertyzy organu.

Analizując dalej wydaną decyzję, stwierdzić należy, że inwestycja nie koliduje z istniejącym w sąsiedztwie zagospodarowaniem terenu, w zakresie miejsc dostępnych dla ludności, zważywszy na zagrodowy charakter zabudowy. Planowana inwestycja znajduje się poza strefami wymagającymi szczególnej ochrony konserwatorskiej i archeologicznej (pkt 2.4 decyzji). Przedmiotowa inwestycja uzyskała wymagane prawem uzgodnienia, w sposób wyraźny lub poprzez milczącą zgodę organów współdziałających tj. Mazowieckim Zarządem Dróg Wojewódzkich, (uzgodniono pozytywnie), Starostą Gostynińskim (milcząca zgoda), Szefostwem Służby Ruchu Lotniczego Sił Zbrojnych (uzgodniono pozytywnie) oraz Państwowym Gospodarstwem Wody Polskie (milcząca zgoda). Teren objęty wnioskiem nie jest położony w zasięgu obszarów chronionych na podstawie przepisów o ochronie przyrody, (lit a –analizy zgodności z przepisami odrębnymi).

Zdaniem Kolegium planowana inwestycja jest zgodna z przepisami odrębnymi, a stosownie do treści art. 56 ustawy, organ nie może w takiej sytuacji odmówić ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego. W powyższym zakresie Kolegium w całości aprobuje wnioski zawarte w decyzji w zakresie zgodności z przepisami odrębnymi i przyjmuje je za swoje z zastrzeżeniem konieczności przy analizie promieniowania uwzględnienia skumulowanego oddziaływania wszystkich anten. Analiza zgodności z przepisami odrębnymi została dokonana w sposób pełny oraz rzetelny.

Z treści powołanego przepisu wynika zaś, że decyzja o lokalizacji inwestycji celu publicznego ma charakter deklaratoryjny, gdyż nie ustanawia żadnych praw lub obowiązków innych niż określone w ustawie lub akcie wykonawczym. Decyzja ta jest aktem, którego ustalenia są zależne od regulacji prawnych dotyczących projektowanego zamierzenia inwestycyjnego i obszaru, na którym takie zamierzenie ma być zlokalizowane (por. wyrok NSA z dnia 16 lutego 2010 r. sygn. akt II OSK 1862/08, LEX nr 597414). Zgodnie z poglądem doktryny decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego stanowi przykład aktu związanego, czyli podjętego przez organ po zbadaniu określonego stanu faktycznego pod kątem zgodności z przepisami. Jeśli organ ten stwierdzi niezgodność tego stanu z przepisami prawa, to ma on obowiązek wydania decyzji odmownej. Natomiast w przypadku niestwierdzenia takiej niezgodności jest on obowiązany wydać decyzję zgodną z żądaniem wnioskodawcy. Podsumowując, w każdym razie wyłączną przesłanką wydania decyzji odmownej lokalizacji inwestycji celu publicznego jest wykazanie przez właściwy organ, że lokalizacja tej inwestycji w określonym miejscu jest niezgodna z konkretnym przepisem powszechnie obowiązującego prawa (tak: K. Buczyński, Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Komentarz, LexisNexis 2014). Z kolei Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 4 listopada 2009 r. sygn. akt IV SA/Po 477/09, LEX nr 589417 wyraził pogląd, iż odmowa ustalenia lokalizacji inwestycji musi opierać się na wyraźnej sprzeczności zamierzenia inwestycyjnego z przepisem nakładającym konkretne ograniczenia.

W ocenie Kolegium Odwoławczego zaskarżona decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego nie narusza przepisów odrębnych oraz przepisów samej ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, a postępowanie przeprowadzono z zachowaniem wymaganych przepisów procedury określonych w Kodeksie postępowania administracyjnego. Zgodnie z art. 50 ust. 4 ustawy projekt sporządziła osoba z uprawnieniami urbanistycznymi – mgr inż. arch. Teresa Marciniak. W projekcie decyzji została wykonana analiza warunków i zasad zagospodarowania terenu oraz jego zabudowy, wynikających z przepisów odrębnych, a także stanu faktycznego i prawnego terenu, na którym przewiduje się realizację inwestycji, o czym stanowi art. 53 ust. 3 pkt 1 ustawy.

Jednocześnie w decyzji przyjmując poglądy orzecznictwa sądów administracyjnych (przykładowo wyrok NSA z dnia 29 listopada 2017 r. sygn. akt II OSK 559/16) uwzględniono typ anten, ich moce, ilość anten na poszczególnych azymutach, na jakiej wysokości mają być zamontowane wskazując na maksymalną równoważną moc promieniowania izotropowego.

Ponadto zaskarżona decyzja, stosownie do treści art. 54 ustawy określa rodzaj inwestycji; warunki i szczegółowe zasady zagospodarowania terenu oraz jego zabudowy wynikające z przepisów odrębnych, a w szczególności w zakresie: warunków i wymagań ochrony i kształtowania ładu przestrzennego, ochrony środowiska oraz ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków, obsługi w zakresie komunikacji i infrastruktury technicznej, wymagań dotyczących ochrony interesów osób trzecich.

Odnosząc się zaś pozostałych zarzutów odwołania stwierdzić należy, iż skoro decyzja jest zgodna z przepisami odrębnymi w zakresie nakazów oraz zakazów w nich ustanowionych, to nie można jej zarzucać naruszenia samych ogólnych zasad na podstawie których dane unormowanie bazuje, w tym przede wszystkim zasady przezorności unormowanej w ustawie Prawo ochrony środowiska. Zresztą, zasada ta w swojej treści nie zakazuje usytuowanie konkretnych inwestycji, lecz nakazuje podjęcie wszelkich środków zapobiegawczych, których nie można utożsamiać z zakazem inwestycji, lecz w istocie wypełnieniem obowiązków nałożonych przepisami ustawy Prawo ochrony środowiska na instalacje emitujące pola elektromagnetyczne. Zgodność z przepisami odrębnymi powoduje również, iż nie można zarzucać decyzji naruszenia zasad praworządności, zaś sam sprzeciw wobec rozstrzygnięcia nie powoduje naruszenia zasady zaufania do organów państwa.

W konsekwencji mając na uwadze powyżej przedstawioną argumentację zarzuty zawarte w odwołaniach należało uznać za niezasadne.

W świetle powyższego Kolegium orzekło, jak w rozstrzygnięciu.

Decyzja niniejsza jest ostateczna.

Pouczenie:

Na decyzję przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę wnosi się za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Płocku (ul. Kolegialna 20b, 09-402 Płock), w terminie 30 dni od doręczenia decyzji.

Wpis od skargi w sprawach zagospodarowania przestrzennego wynosi 500 zł (§ 2 ust. 3 pkt 2 rozporządzenia z dnia 16.12.2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi).

Strona może zwrócić się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z wnioskiem o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek składa się przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Przyznanie prawa pomocy nie zwalnia strony od obowiązku zwrotu kosztów postępowania, jeżeli obowiązek taki wynika z innych przepisów. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru. Urzędowe formularze udostępnione są nieodpłatnie w budynku oraz Biuletynie Informacji Publicznej Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Ustanowienie przez Sąd adwokata lub radcy prawnego w ramach prawa pomocy jest równoznaczne z udzieleniem pełnomocnictwa. Prawo pomocy nie przysługuje stronie w razie oczywistej bezzasadności sprzeciwu.

Przyznanie prawa pomocy może być cofnięte w całości lub w części, jeżeli się okaże, że okoliczności, na podstawie których je przyznano, nie istniały lub przestały istnieć. Przyznanie prawa pomocy wygasa ze śmiercią strony, która je uzyskała.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze
w Płocku w składzie:

1. Marta Jaworska..... *[Signature]*
2. Małgorzata Marciniak..... *[Signature]*
3. Piotr Krośnicki ..... *[Signature]*

Otrzymują:

1. P4 Sp. z o.o. reprezentowana przez Pana Artura Sokołowskiego, ul. Złoty Potok 1/119, 02-699 Warszawa,
2. Pan Artur Jaworek,
3. Ochotnicza Straż Pożarna w Janówku,
4. Pan Marcin Stępień,
5. Pan Roman Buła,
6. Pani Katarzyna Buła,
7. Mazowiecki Zarząd Dróg Wojewódzkich w Warszawie,
8. Pani Emilia Modliborska
9. Pan Janusz Modliborski
10. pozostałe strony postępowania w trybie art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tj. Dz.U. z 2020r. poz. 293),
11. Wójt Gminy Pacyna,
12. a/a.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Płocku z siedzibą przy ul. Kolejnej 20b, 09-402 Płock informuje, że przetwarzanie Państwa danych osobowych odbywa się zgodnie z przepisami ogólnego rozporządzenia o ochronie danych - RODO (Dz. U. UE. L. z 2016 r. Nr 119, str. 1). Szczegółowe informacje o zasadach przetwarzania Państwa danych osobowych oraz o przysługujących Państwu prawach z tym związanych znajdują się na naszej stronie Biuletynu Informacji Publicznej pod adresem: <https://www.sko-plock.pl>